

Formanden har ordet august 2019

**Tore Østergaard Formand
for Danske Fodbolddommere**

I sommerpausen sker der altid en del ændringer i dommeres indplacering. Forventningerne hos dommerne er forskellige, men ofte med håb om at dømme en række højere – eller for andre, håbet om fortsat at dømme på det niveau, man gjorde i foråret. Det betyder heldigvis meget for den enkelte dommer, hvilke kampe, man må dømme, og naturligvis, efterfølgende, hvilke kampe man så påsættes. Dette er ikke kun på elite og talentniveau, men også gældende for breddedommerne – og ja, også for de ældre og rutinerede dommere, der måske har rundet 60 år, men stadig gerne vil dømme 11 mands fodbold.

Det er jo let nok, når man rykker op, men hvad med alle de, der bliver skuffede – enten over ikke at rykke op – eller at blive rykket ned – eller måske pludselig at tilhøre den gruppe, der ikke længere vil blive påsat 11 mands fodbold, men alene kampe på mindre baner? Risikoen for, at disse dommere ophører – eller dømmer meget mindre er der jo – og det kræver ledelsesmæssig empati og dialog at håndtere denne udfordring.

Det er i fodboldens verden helt naturligt at rykke op eller ned. Det er sådan set også logisk nok i dommersystemet. Der kan ikke rykkes

dommere op, hvis ikke nogle rykkes ned – eller ophører på niveauet. Det er en pyramide – og der skal kun bruges et bestemt antal i hver række – og færre og færre, jo højere op i rækkerne, vi kommer.

Vi har i Danmark et velbeskrevet system for udvikling og vurdering af talenter. Og oprykningssystemet er klart. Men hvad med de talenter, der rammer muren? Det er ofte unge dommere med ambitioner, god fysik og masser af gå på mod, der ”pludselig” ikke rykker op mere, står stille et stykke tid og så rykkes ud af talentsystemet. Hvad sker der med dem?

Hvad sker der med den erfarne lokale breddedommer, der efter en del år som indplaceret dommer rykkes ned for at give plads til nye unge kræfter? Og hvad sker der med dem, der måske har haft en skidt sæson og derfor rykkes ned af den grund? Eller dem, hvor det begynder at knibe med fysikken og derfor Ikke længere skal påsættes 11 mands fodbold?

Der kan givetvis rejses mange spørgsmål til hele indplaceringssystemet og ikke mindst vurderingssystemet, udvalgenes behov for fakta, mængden af fakta, udviklinger osv. Det er ikke min hensigt i dette skriv. Der kan altid argumenteres for flere udviklinger af dommerne og meget andet. Der kan også argumenteres for klare regler og retningslinjer som eks. ”maks 4 år i samme række” eller andet. Men den slags er ikke løsningen.

Det er som nævnt naturligt at der sker op og nedrykninger – ja det er helt nødvendigt. Det handler om, at der ledelsesmæssigt skabes forståelse herfor – og at der ikke sker overraskelser eller situationer, dommerne kan opleve som uforståelige eller nærmest som overgreb. Sker det, mister dygtige erfarne dommere lysten. Og det er skidt, for det er jo netop gode erfarne dommere, som fodboldklubberne gerne ser dømme deres kampe – og vi mangler dommere.

DFUs ønsker er klare. Den kommunikative ledelsesmæssige indsats skal fokuseres på disse

udfordringer. Dommerne skal i god tid vide, de kan risikere nedrykning – eller vide, de er reserver indtil nye unge er klar. Og så skal dommerne have en samtale, hvor årsagen til nedrykning forklares, fagligt med fakta, og med empati og forståelse. Og det går ikke at rykke dommere ned uden disse fakta er på plads. Fakta kan være karakterer i udviklinger, ikke at stå til rådighed i tilstrækkeligt omfang, for mange for sene afbud osv. Og disse fakta skal holde – også i forhold til alle dommerens kolleger. Og dommere bør ikke rykkes ned på én eller 2 udviklinger på et år. Dommere, der er i ”farezonen” skal hjælpes og vurderes mere end det.

I denne samtale skal det også afklares, hvordan fremtiden skal se ud for dommeren. Dette er særlig vigtigt, hvis dommeren går fra DBUs centrale påsætning på talent eller eliteniveau til påsætning i den lokale union.

Der skal kort og godt udføres et stykke solidt ”personaleledelsesarbejde”. Jeg ved, dommerklubbernes bestyrelser tager samtaler med de dommerne i disse situationer. Men dommerklubberne bestemmer ikke indplaceringen, ligesom beslutningsgrundlaget er ukendt. Men igen vil et samarbejde være nyttigt. DBUs udvalg må nødvendigvis tage samtalerne og give beskeden. I et fællesskab mellem dommeren, dommerklubben og DBU kan der efterfølgende sikres fortsatte gode oplevelser til dommeren. Det kan tage tid at genvinde motivationen.

Det er jo egentlig usmart, der bruges så mange kræfter på at rekruttere nye og derfor naturligt uerfarne dommere – og ikke mindst lige så mange kræfter på at fastholde erfarne dommere, der har dømt krævende kampe i en årrække..... Lad os gøre det til et indsatsområde at fastholde alle de dommere, der rammer muren eller rykkes ned – ikke mindst af personlige hensyn, men også fordi det er det eneste rigtige for fodbolden.

Rigtig god efterårssæson

Tore